

Zes jaar geleden verhuisde Jordann Schmidt (18) van de States naar België. Al sinds ze een half jaar oud was, was ze daar in behandeling voor mucoviscidose. Als ze zich wilde settelen in Antwerpen, moest ze dus ook hier op zoek naar een dokter.

’ Van Minnesota naar het UZA

Tot haar twaalfde woonde Jordann in de staat Minnesota, in het noorden van de Verenigde Staten. Daar werd ze al haar hele leven behandeld voor mucoviscidose of taaislijmziekte, een erfelijke longaandoening die de longen stelselmatig beschadigt en die u misschien kent van de film *Adem*. ‘Ook in Amerika moest ik elke drie maanden mijn longfunctie laten meten, net als hier in het UZA. Ze kenden mij daar dus al goed. Maar op mijn twaalfde ben ik bij mijn mama in Wilrijk komen wonen. De bedoeling was om hier een jaar te blijven, om te kijken hoe het me hier beviel. Ondertussen zijn het er al zes.’

‘De taal had ik op negen maanden tijd onder de knie, daarna ben ik gewoon naar school beginnen te gaan. Ik zit nu in mijn voorlaatste jaar. Daarna wil ik graag iets met kinderen doen. Eerst dacht ik aan kleuteronderwijzeres, maar dat zou waarschijnlijk een te grote fysieke inspanning vragen. Daarom heb ik nu mijn zinnen gezet op een job als verpleegkundige op de kinderafdeling van een ziekenhuis. En ja, waarom niet in het UZA.’

Leuk zal het nooit worden

‘In het UZA kennen ze me ondertussen ook heel goed. Prof. Kristine Desager heeft me opgevolgd vanaf

het moment dat ik hier ben komen wonen. En ook met verpleegster Hilde maak ik regelmatig een babbel. De kinesiste van het UZA bezoek ik maar één keer per jaar, of als ik ziek ben. Elke drie maanden moet ik bij prof. Desager op controle. Dan test ze mijn longen, en kijkt ze of ik extra medicatie nodig heb.’

‘Het is wel een gewoonte geworden om naar het ziekenhuis te gaan, maar leuk zal het denk ik nooit worden. Elke keer ben ik toch een beetje

bang voor het resultaat van de controle. Alhoewel, de laatste keer viel dat heel goed mee. Nu gaat het weer beter met me, maar begin dit jaar was ik echt ziek en hebben ze me even moeten opnemen. Ik had een longinfectie opgelopen waardoor mijn longfunctie erg was achteruitgegaan. Toen ik enkele maanden later op controle moest, vreesde ik dus het ergste. Maar mijn longfunctie was met 15% gestegen. Ik ben dus weer voor een tijdje gerust.’

